

OSADNIĆ (1) *vb pf*

inf osadnić.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w.

Odsednić, obetrzeć, odparzyć skórę zwierzęciu pociągowemu lub wierzchowemu siodłem, chomątem, popręgiem; atterere tergus equi equitatu Cn [co]: A kogo możefz rátuj czym możefz/ [...] á nie żáluy dla niego oładnić koniká łwego RejZwierc 35v.

Formacja współrdzenna: osadnić się.

Cf OSADNIENIE, [OSADNIONY]

EW